

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ II. Religiosi Maximiniani non concitarunt malis artibus Principes contra Archiepiscopos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

uertes quod in eodem Diplomate, secundum ipsum textum in libello infer-
tum, non fuit illa Conradi Imperatoris decisio vel declaratio, sed Alberonis
Archiepiscopi erat querela, preces, querimonia &c. ut in terminis habet di-
ctum Diploma.

At S. Hildulphus Cœnobium nostrum nouis substructionibus excoluit, fa-
cra S. Maximini ossa transtulit. Quid tum postea? An idcirco dices S. Hildul-
phum S. Maximini fundatorem? an idcirco potuit idem Sanctus, aut voluit
(quod tu eum statuisse sine vllâ probatione & fundamento fingis) Monasterij
nostri Ius ad arbitrium omne Archiepiscopo Treuirorum tradere? Inclytos
Reges Australiæ non vis esse Cœnobij fundatores, cum fatearis magna ab ijs
donaria in Gazophylacium nostrum illata, quomodo ob beneficia aliqua & of-
ficia S. Hildulphum constituis fundatorem, & quod magis est, etiam Dominũ
absolutum? præsertim cum superius SS. Agritium, Modoaldumque fundato-
res nominaueris? quæ illa, quæ de nouis illis substructionibus & æde S. Ioannis
noua à fundamentis extructa à S. Hildulpho alijsque accumulata, non plus ve-
ritatis habent, quam tuum illud figmentum de Cella S. Hilarij supra explosum,
apud quam asseris ædem illam nouam S. Ioannis exfuscatam.

Insigniter beneuolum erga S. Maximinum fuisse S. Hildulphum non nega-
mus, ab eo sacras eiusdem Sancti reliquias translatas fatemur, ab Abbate S.
Weomade, qui tempore Archiepiscopatus ipsius Monasterio præerat domum
excultam & reparatam scimus, non idcirco tamen S. Hildulphum aliosque,
ante & post eum, Archiepiscopos pro fundatoribus habemus, aut habere de-
bemus, neque sanctissimi ac sapientissimi Archiepiscopi & Principes id vnquã
prætenderunt. Ac nihilominus id, quod Lex gratitudinis reposcit, à Religioso
nostro Conuentu nunquam omitteretur, sicuti Religiosi Maximiniani recolunt
& celebrant quotannis beneuolentiam Eberhardi Archiepiscopi qui in diem
17. Kal. Maii anniuersarium fundauit, assignata Monasterio annuè vna ama vi-
ni, duobus modiis dominicalibus, & XL. denariis pro piscibus; item Arnoldi
Archiepiscopi, qui lampadem iugiter ante S. Maximini tumulum lucentem
instituit, ac similiter aliorum præstantissimorum Archiepiscoporum beneuo-
lentiam, pietatem & fauorem erga S. Maximinum.

*S. II. Religiosi Maximiniani non concitârunt malis artibus
Principes contra Archiepiscopos.*

Refert auctor libelli Religiosos Maximinianos apertis dolis, astutijs, fig-
mentis &c. potentiores concitasse contra Archiepiscopos, dapes veneno-
liuiss, pocula lethifera miscuisse, & ab eorum præstigijs neminem tu-
tum esse potuisse circa annum MXXIV. idque probare se autoritate Chri-
stophori Broweri Societatis Iesv Sacerdotis, & non Ignatianæ, cuius scriptor
illum fuisse dicit.

Quæ quidem, ut supra dictum, vnicâ tantum negatione sufficienter omnia
refelluntur, cum sint falsissima, nec vnquam probata fuerint, aut probari possint.

Et verò, miror frontem tuam scriptor anonyme, quod Browerum in testem
producere audeas, cum mundo notissimum sit, eius Annales Treuirenses non
modò mutatos, mutilatos, sed & in hunc vsque diem prohibitos, & ne lucem
viderent suppressos, & tu illis figmenta tua tueri vis. Sanè tali testimonio con-
tra nos nihil euinces.

Constat enim Browerum Archiuum ac Documenta nostra non uidisse, proinde, deficiente hoc lumine historiarum, quod ex innumeris Originalibus nostris haurire poterat, in plurimos errores circa res Maximinianas lapsum esse.

Item, certum est eum, cum Annales Treuirensis Ecclesiarum conderet, eas tantum habuisse informationes & commentarios, pro historia sua concinnanda, qui fauebant praetensioni Archiepiscopi, oberant Abbati Sancti Maximini. Addita etiam nonnulla contra nos alia, quae pro nobis esse poterant, ablata, nonnulli asserunt.

Sed quidquid demum hac de re dicatur, ex narratiuncula, quam Browerus tibi subministrauit, non potest inferri, quod tu praetendis: scilicet Maximinianos Religiosos dolis, Criminibus falsorum, praestigijs, ueneficijs concitasse Pontifices, Imperatores, Principes contra Archiepiscopos. Demus enim uerum esse, quod audio in condemnato tuo, & partiali authore contineri, cuius alioquin fidei in controuersia Maximiniana nihil tribuendum est ob causas praedictas; demus, inquam, Religiosos aliquos Maximinianos a Sathana seductos, Poppini Abbati, quem oderant ob disciplinam seueriorem, maleficio obesse conatos, an continuo sequitur nullum circa annum MXXIV. a Maximinianorum praestigijs tutum esse potuisse? Eisdem praestigias uno volumine conscribi non potuisse? An idcirco pessimis artibus concitasse eos summa orbis capita contra Archiepiscopos? an hoc ita uniuersim Cœnobitis omnibus S. Maximini tribuendum esse?

Nisi etiam sanctissimum Apostolorum collegium proditoris arguere audeas, quod vnus ex illo Iudas a sathanâ seductus Christum prodidit, & pari iure sanctissima quaeque & collegia & familias, praesertim quae multis saeculis celebres fuerunt deprehenso aliquo nauo alicuius particularis palam culpae & diffamare uelis?

Quin potius, mi scriptor, si bonus Catholicus, imò si bonus Christianus es, deprehensum forte aliquem in Religiosis & Sacerdotibus nauum, charitatis a Christo praecipue impulsu, obuelas, exemplo magni illius Constantini potius, quam prodis?

Et si tuos illos praetensos Annales uolutasses, aut potius, si fateri ueritatem eaudidè & integrè uoluisses, retulisses certè sanctissimos & praestantissimos Viros, qui eodem ipso tempore sub Popponis Abbatis disciplina uiuebant & passim ad plurima uicina Monasteria instauranda, & ad meliorem disciplinam efformanda Abbates mittebantur. Ita Rudo ex monacho S. Maximini factus est Abbas Hirsfeldensis primùm, deinde Episcopus Paderbornensis Norbertus, Abbas factus ad S. Gallum in Heluetia, Wolmarus in Wirceburg, Humbertus Epternaci, Ello in Brauweiller, Cono in Bosendorff, Theodoricus Neuwillarij, Heribertus ad S. Vincentium Metis, Lambertus Wolcirodori; Berulfus Treuiris ad S. Matthiam; Ioannes nepos Popponis Limburgi, ac deinde in S. Maximino, loco eiusdem Popponis ad Stabulausum Monasterium digressi. Omitto S. Bernardum & Theodoricum, qui deinde facti quoque sunt Abbates S. Maximini. Hi omnes, è quibus aliquot sanctitate illustres fuerunt, uiuebant sub Poppone Sancto Abbate, & plerique eo tempore, quo tu Monasterium S. Maximini notatum crimine ueneficij diffamas, & inde ad tot Praelaturas diuersis in locis assumpti Monasticam disciplinam, cum Dei & sanctae Ecclesiae summam gloriam magnopere promouerunt.

Neque uerò illius temporis angustijs uirtus & sanctitas Monachorum S. Maximini coarctata fuit, si libet historiam percurrere, reperiès choros Sanctorum

ex huius Monasterij sacrâ disciplinâ prodijisse. Hic educatos altosque & sanctitate ac miraculis claros effectos. Fribitium, Nicetium, Magnericum, Are-
dium, Bafinum, Clodulphum, Hildulphum, Spinulam, Benignum, Ioannem,
Weomadum, Wolfgangum, Popponem, Bernardum, Adelbertum, Wolf-
helmum, Sandradum, Romuoldum, Simeonem, aliosque plurimos; Et ex
his quidem Nicetius, Bafinus, Weomadus, Clodulphus, Hildulphus ad Ar-
chiepiscopales Ecclesiæ Treuirensis infulas, Adelbertus ad Magdenburgen-
ses, Wolfgangus ad Ratisbonenses euecti sunt, multi insuper alij ad Episco-
paratus: Russensem, Hildesheimensem, Leodiensem, Paderbornensem, Ra-
tisbonensem, Wormatiensem, Metensem, Tullensem, ad Abbatias verò in-
numeri ex hoc sacro loco Monachi assumpti cum magnâ laude præfuerunt.

Hæc potius, mi scriptor, obseruasses & libello tuo inferuisses, maiorem enim
verò laudem apud viros cordatos & sapientes retulisses, & non minus causam
tuam promouisses; nunc, cum ita in Religiosos insurgis, & tam contemptim de
ordinibus sacris, nulla præsertim apparente legitimâ causâ, & sine vlllo tuo, vel
causæ, quam defendere conaris, commodo loqueris, meritò prudentioribus
te de fide & religione suspectum reddis.

*S. III. Religiosi Maximiniani Schismaticis Impe-
ratoribus & Pontificibus non adhæserunt contra
Archiepiscopos.*

Ottoni Secundo & Henrico IV. & V. Imperatoribus adhæsisse Maxi-
minianos, & quidem cum in Schismate essent, asserit author libelli.
Itemque Pseudopapis, Gilberto & Petro Leonis contra Archiepiscopos
& ab istis per falsa narrata, inualida Diplomata extractasse.

Verum, hoc imbelle omnino & inualidum telum est, tum quia habemus tot
præclarissima documenta, Diplomata, Decreta ac Sententias Pontificum, Im-
peratorum & Regum, Dagoberti, Pipini, Caroli Magni, Ludouici Pij, Otto-
nis Magni Sententiam, aliaque plurima illius & sequentium Imperatorum
Diplomata, de quibus nulla vnquam fuit suspicio Schismatis: tum etiam &
præcipuè, quia ea, quæ à num. 15. vsque ad 17. in libello continentur & summa-
tim hic proposui, historicæ veritati quàm maximè repugnant.

Principio falsum est Ottonem II. vnquam fuisse Schismaticum, prout glos-
fator tuus in libello ad Marginem ponit num. 15. sed nec schisma sub Imperio
illius propriè fait. Consule Annales Ecclesiasticos ab anno DCCCCLXXIII.
quo obiit Otto M. & solus imperare cæpit Otto Secundo, vsque ad Annum
DCCCCLXXXIII. Nam Bonifacij (quem sacrilegum sicarium vocat Ba-
ronius) cruenta in Benedictum IV. facinora, illustriorem Ottonis fidem er-
ga S. Sedem fecerunt, dum Benedicto VII. eiusque Successori contra profu-
gum Bonifacium adhæsit, adeo vt viuo Ottone Bonifacius Constantinopoli,
quo spoliata Basilicâ Vaticanâ profugerat, in Italiam redire ausus non fuerit,
sed obitum eius expectare coactus. Quocirca Ottonem II. tanquam peculiariter
S. Sedi Apostolicæ addictum, in atrio Ecclesiæ S. Petri Romæ sepultum
eiusque tumulum Porphyreticum isthuc spectari accepimus. Lege Baronium
ad annos supradictos.

Falsum item est Maximinianos obtinuisse Diplomata sua ab Ottone II.